

вселенска църква, като се постарае съ своите събрата другите православни патриарси на вселенската църква да се възстанови разклатената църковна дисциплина отъ национализъма въ православната вселенска църква, като се взематъ строги мърки за да се пази неприкосновеността на църковните канони и древните църковни традиции на вселенската православна църква. Православния гръцки народъ си има своя политическа държава, свои политически управници и дипломати, които се грижатъ за своите политически интереси на своята държава и нѣматъ тѣ никаква нужда отъ цариградския епископъ за да се грижи за политическите интереси на елинската народност и съ това да нанася вреда на жизнените църковни интереси на всеобщата православна вселенска църква.

Никогашъ не трѣбва да забравятъ църковните пастири, че Светата Църква е царство не отъ мїра сего „(Иоан. XVIII, 36 ст.).

Въ заключение нека да кажемъ нѣколко думи за подобренето на съвременното богослужение въобще въ православната вселенска църква.

„Духъ естъ Богъ: иже кланеатсѧ Ему Духомъ и истинною достоитъ кланяатсѧ“ (Иоанъ VI, 24 ст.)

Християнското богослужение е чисто духовно, но отъ като човѣкъ се състои отъ тѣло и душа, то той своите вътрешни духовни пориви изразява въ богослужението чрезъ външни тѣлесни знакове, напр. чрезъ колѣнопреклонението, чрезъ подигане на ръцетъ нагоре, чрезъ обръщане погледа къмъ небето и пр. Всичкитѣ външни знакове на човѣка при богослужението, чрезъ които той изразява своето молитвено настроение къмъ Бога, до толкова сж потрѣбни и имать място въ християнското богослужение, до колкото тѣ сж съзнателни и отговарятъ напълно на вътрешното духовно настроение на човѣка. Всички външни знакове при богослужението, които не се разбиратъ отъ християните и не се съгласяватъ съ вътрешното имъ молитвено настроение, сж вредни за християните, тѣ като затъмняватъ истинския духовъ смисълъ на християнското богослужение. Тукъ могатъ да бѫдатъ отнесени дългите чинопоследования и молитво-словия въ съвременното богослужение, които сж се наслодили